

פרשת תולדות

כניסת שבת: 16:27

צאת השבת: 17:20

רבנו תם: 17:52

אופק תל אביב

ב' כסלו התשפ"ב

בית תורה וחסד "עטרת מרדכי אליהו"

בית מדרש יום (לרבנות ודיינות), ערב ואשמורת * אזכרות * לימוד משניות והזוהר הקדוש לעילוי נשמת הנפטרים * חלוקת תלושי מזון לנוקמים * שיעורי תורה לקהילה * עלון שבועי. על שם ועילוי נשמת מו"ר מרן הראשון לצ"ה המנובל האלקי הגה"צ הרב מרדכי אליהו זצוק"ל זיע"א לעילוי נשמת הצדיקים הקדושים: רבי יעקב, רבי ישראל, רבי מאיר ורבי אלעזר למשפחת אביחצירא זיע"א

פרשת השבוע
מתורת מרן
הראשון לצ"ה זיע"א

ריח בגדיו

"וַיַּרְח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו וַיִּבְרַכְהוּ וַיֹּאמֶר רַחֵם אֱלֹהֵינוּ אֶת רִיחַ בְּגָדָיו אֲשֶׁר בְּרַכּוֹ ה' (כ"ז, כ"ח)

רש"י ביאר שסיפור הברכות אירע בחג הפסח: "שני גדי עזים" – וכי שני גדי עזים היה מאכלו של יצחק; אלא פסח היה, האחד הקריב לפסחו והאחד עשה מטעמים"

אולם יש דורשים שהסיפור אירע בראש השנה. כך מבארים הגר"א וה'בן איש חי' שהביאו מכאן מקור למנהג לאכול תפוחים בראש השנה לסימנא טבא לשנה טובה ומתוקה זאת משום שריח בגדיו של יעקב היה כריח שדה תפוחים כאשר קיבל ביום זה את הברכות.

"ויאמר ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה'" – אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב: כריח שדה של תפוחים. כך מובא בזוהר הקדוש "כריח שדה אשר ברכו ה'" – מאן 'שדה': דא שדה תפוחים, שדה דאבהן עלאין סמיכו ליה ומתקנין ליה".

מדברי חז"ל שדרשו את הפסוק: "את ריח בגדיו" – אל תקרי 'בגדיו' אלא 'בוגדיו'; ובמדרש הוסיפו: "ריח בוגדיו, כגון יוסף משיטא ויקום איש צרורות" המדרש שם מספר על יוסף משיטא ויקום איש צרורות שהיו בוגדים בקב"ה וחזרו בתשובה, עיי"ש.

יש לשאול: מה הביא את חז"ל להוציא את הפסוק מפשוטו ולדרוש אותו לענין בוגדים? אלא שכבר מצאנו אצל חז"ל שאמרו שבניו של אדם נקראים "בגדים", כאמור ביהושע הכהן הגדול "ויהושע היה לבוש בגדים צואים", ומפרשים חז"ל שהכוונה היא לבגיו, שהתנהגו כבוגדים, כי נשאו נשים שאינן ראויות לכהונה. הרי שריח בגדיו של יעקב רומז לבגיו שיהיו לעתיד, שעל אף שיהיו "בוגדיו" הרי שריחם יהיה כריח שדה תפוחים, כיוסף משיטא ויקום איש צרורות.

על רבי זירא שהיה נוהג לדרוש דרשה זו. הוא היה מקרב את שכניו הבריונים, למרות שמעשיו לא הועילו להחזיר אותם בתשובה. רק אחר שנפטר רבי זירא אמרו הבריונים: עכשיו אין מי שיתפלל עלינו! וחזרו בתשובה.

משה רבינו אומר לישראל: "ממרים הייתם עם ה'" – בחיי, וכל שכן במותי: "אף כי אחרי מותי". הרי שקל יותר לאדם לחטוא אחרי פטירתו רבו מאשר כל עוד רבו חי. אם כן, מדוע דווקא אחרי מותו של רבי זירא חזרו בהם הבריונים, דבר שלא עשו כל עוד היה הוא חי?

משמע שיש שני סוגי בריונים. יש בריונים שיודעים את ריבונם ומתכוונים למרוד בו. אך יש בריונים – "מלשון 'בורים'" שאינם מכירים את ה'. ה"ממרים" שהיו בימי משה היו מהסוג הראשון: כאלו שראו את הניסים והנפלאות של ה', ועם זאת כפרו בו. עליהם אמר משה את ה'יקל וחומר', שאחרי מותו יוסיפו עוד להיות "ממרים", יותר מאשר בחייו. אבל שכניו של ר' זירא היו בורים, לא ידעו, ולכן לא היתה התנגדותם לתורה מהותית. והראיה – אחרי מותו של רבי זירא התגלה רצונם האמיתי לחזור בתשובה.

יצחק אבינו מריח את ריח בגדי העזים של יעקב, שהוא ריח רע. אבל יעקב מתקרב מעט יותר – ויצחק מריח בו ריח של גן עדן, של שדה תפוחים. מכאן סימן לבגיו של יעקב. ייתכן שיהיו יהודים כמו יוסף משיטא או יקום איש צרורות, שיהיה להם ריח רע, ריח עזים, ולכאורה נראה שאין הם ראויים לברכה; אבל באמת ביסודם הם אינם בוגדים, אלא "בגדים": הם בניו של הקב"ה. מי שמריח בריח העזים את ריח גן עדן של שדה תפוחים – צריך לקרב אותם, כמו שעשה רבי זירא לבריונים שבשכונתו

(דברי מרדכי)

האור הפנימי שבכולנו יחד

מוסר גויים

לאחר שעבדו הפלשתים של אבימלך גזלו וחמסו את בארותיו של יצחק, המוסר הפנימי של אבימלך לא הפריע לו לבוא ולומר ליצחק: "אם תעשה עמנו רעה פאָשר לא נגענוך וּכְאֲשֶׁר עָשִׂינוּ עִמָּךְ רק טוב וְנִשְׁלַחְךָ בְּשָׁלוֹם וְכוּ". הוא עושה עצמו כאילו כולו אור.

כך גם דרכו של עשיו. כשהוא רוצה את הברכה הוא שוכח את מכירת הבכורה ליעקב, כשזה נוח לו הוא מתכחש להסכם שביניהם, עכשיו הוא מאשים את יעקב.

הוא טוען שזה משהו שקשור בשמו של יעקב: "וַיֹּאמֶר הֲכִי קָרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹבֵנִי זֶה פְעֻמִּים אֶת בְּכָרְתִי לָקַח וְהִנֵּה עֵתָה לָקַח בְּרַכְתִּי".

גם אבימלך וגם עשיו עושים כל עול אפשרי, ואחר כך, כשהם מראים פני נאורים, הם טוענים על מוסריותם של אחרים. היש מוסר ירוד מזה?

אור לגויים – באחדות

צריך לשים לב שאל מול המוסריות הירודה של אבימלך, יצחק עושה להם משהו ומשלח אותם לשלום. "וַיַּעַשׂ לָהֶם מִשְׁתֶּה וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׂתּוּ: וַיִּשְׁפְּמוּ בַבֶּקֶר וַיִּשְׁבְּעוּ אִישׁ לְאַחֵיו וַיִּשְׁלַחֵם יַצְחָק וַיִּלְכוּ מֵאֵתוֹ בְּשָׁלוֹם".

יצחק לא שופט אותם לרעה, למרות שהוא רואה אותה. יצחק יודע שתפקיד עם ישראל הוא להביא ברכה לכל משפחות האדמה. כמו שנאמר לאברהם. להאיר את האור הפנימי. "אור לגויים". אור שבא מתוך אחדות. "ברכנו אבינו כולנו כאחד באור פניך".

כשאנו כל אחד בגפו, שרויים ללא איחוד – אנו ככלי שבור. במצב כזה, השפע האלוקי מתפור. אך כשאנו מאוחדים "כאיש אחד בלב אחד", האור מושפע ישירות אלינו, ואינו הולך לאיבוד, "כי באור פניך נתת לנו ה' אלוקינו – תורה וחיים, אהבה וחסד, צדקה ורחמים, ברכה ושלום".

כל עוד אנו שומרים על האחדות הזאת – "וטוב בעיניך לברכנו ולברך את כל עמך ישראל". ה' ממשיך לברך ולברך, עד בלי די.

כל הפרשה – ברכות

פרשתנו מלאה ברכות. בהתחלה רבקה מתברכת, כשהיא מגיעה "לדרוש את ה'" בבית שם ועבר. אחר כך יצחק מתברך "וְהַרְבֵּיתִי אֶת זַרְעֲךָ כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְנִתְּתִי לְזַרְעֲךָ אֶת כָּל הָאֶרֶץ הַזֹּאת וְהַתְּבָרַכְתְּךָ בְּזַרְעֲךָ פֶלַח גֹּוִי הָאֶרֶץ".

הוא מתברך מברכת הארץ "וַיִּזְרַע יַצְחָק בְּאֶרֶץ הַחֵוָה וַיִּמְצָא בְשָׂנֵה הַחֵוָה מֵאָה שְׁעָרִים וַיִּבְרַכְהוּ ה'". אחר כך ה' אומר לו: "אֲנִי אֶלְקֵי אֲבְרָהָם אֲבִיךָ אֵל תִּירָא כִּי אֲתָךְ אֲנִי וּבְרַכְתִּיךָ וְהַרְבֵּיתִי אֶת זַרְעֲךָ בְּעִבְרֵי אֲבְרָהָם עִבְדִּי".

אחר כך הוא מברך את יעקב בעשר ברכות "וַיִּתְּרֶךְ הָאֱלֹהִים מִשַּׁל הַשָּׁמַיִם וּמִשְׁמַיִ הָאֶרֶץ", והוא מסיים ומברך את יעקב בברכתו של אברהם אבינו "וַיִּבְרַכְהוּ בָּךְ מִשְׁפַּחַת הָאֲדָמָה", "וְהִנֵּה בְרַכְתָּ".

כדי שיהיה כלי לברכה הגדולה הזאת צריך אחדות. אין כלי מחזיק ברכה אלא השלום. לכן בפרשה הבאה נקרא כי יעקב מאחד את שתי-עשרה האבנים לאבן אחת, רמז לשניים-עשר שבטי ישראל שיהיו בבית המקדש לעם אחד. עיר שחברה לה יחדיו. כשהאבנים הן אחת, הן יסוד כל כך חזק, ואפשר להציב עליו סולם שראשו מגיע השמימה. סולם שמחבר שמים וארץ. ומעשה אבות סימן לבנים.

("אביהם של ישראל על התורה")

הלכות בישול בשבת (המשך) כלי שני

בישול בכלי שני

מז- תבשיל שהתבשל על האש בכלי אחד ["כלי ראשון"] והערו אותו ישירות לכלי אחר, נקרא עתה: "כלי שני".

מח- דין "כלי שני" שונה מדין "כלי ראשון" בכך שאינו מבשל גם כאשר הוא חם כשיעור "יד סולדת בו". ולכן, אין איסור משום בישול לתת מאכל שאינו מבושל לתוך "כלי שני" אפילו כאשר הכלי חם כשיעור "יד סולדת בו". (וראה להלן סעי' נ"א).

הטעם לכך שדין "כלי שני" קל מדין "כלי ראשון" הוא, שכלי ראשון דפנותיו חמין ולכן הוא מחזיק את חומו לזמן רב, אבל כלי שני שאין דפנותיו חמות מתקרר והולך.

מאכלים שמתבשלים ב"כלי שני"

מט- למרות שסתם מאכלים אינם מתבשלים ב"כלי שני", אפילו כשהוא חם כשיעור "יד סולדת בו", יש מאכלים שכן מתבשלים ב"כלי שני" כשהוא חם כשיעור "יד סולדת בו" ולכן אסור להכניסם לתוכו, וכמו שיתבאר לקמן.

כל מאכל בכלי שני

נ- יש מקרים בהם גזרו חכמים ואסרו להכניס אפילו מאכל רגיל לתוך כלי שני כשהוא חם כשיעור "יד סולדת בו" אף על פי שאינו מבשל – כפי שיתבאר לקמן.

מחזי כמבשל בכלי שני

נא- יש דעות ב"ראשונים" לפיהן אסור להכניס מאכל שלא התבשל כל צרכו ל"כלי שני" כשהתבשיל שבכלי השני חם כשיעור "יד סולדת בו", למרות ש"כלי שני" אינו מבשל. וטעמם הוא, שהעושה כן נראה כמבשל, ואכן כך אנחנו פוסקים למעשה.

נב- לפי דעת הראשונים דלעיל דין "כלי שני" עדיין קל יותר מדין "כלי ראשון" להלכה ולמעשה, באופנים הבאים:

א) בעוד של"כלי ראשון" אסור להכניס "תבלין" שאינו מבושל, ל"כלי שני" מותר להכניס "תבלין" כזה (והטעם שמותר להכניס "תבלין" ל"כלי שני" הוא, שאין העושה כן נראה כמבשל).

ב) בעוד של"כלי ראשון" אסור לשפוך מים קרים, ל"כלי שני" מותר לשפוך מים קרים. ("מאמר מרדכי-שבת")

ונפש רעבה כל מר מתוק

הרב זצ"ל היה רגיש מאוד כלפי הנשים שממתינות לבעליהן בשבת בבוקר שיחזרו מהתפילה, ועל כן היה אומר שאם יש צורך ועושים בבית הכנסת קידוש אחרי התפילה, ייזהרו הבעלים לא לאכול כדי שובעם, אלא לטעום מעט כדי לכבד את בעל הקידוש.

ואמר הרב זצ"ל: יש סיבה חשובה שבגללה צריך להשתדל לבוא הביתה כשהוא רעב ותאב. כתוב "נפש שבעה תבוס נפת ונפש רעבה כל מר מתוק". ביאור הפסוק הוא שלמשל אם אישה טרחה ועבדה, הכינה חמין בצורה הכי טובה שיכלה, ופעמים יכול לקרות שיוצא לה לא טוב. וסתבתא שלי ע"ה, שהיתה בת אחיו של מרן בעל ה"בן איש חי", הייתה אומרת שההצלחה של החמין תלויה בבעל, ואם לא יצא טוב זה אשמתו שלו ולא שלה. וכל כך למה? לפי שהבעל צריך להתפלל על החמין שיצא טוב, כדי שתהיה לו שלוה בשבת ושלא תופר ח"ו על ידי מריבות בגלל התבשילים.

אם כך, אם אדם רעב, אוכל כל מה שנותנים לו וטעים לו, שכל מר מתוק לו. **אבל** אם כבר אכל בבית הכנסת וכבר שבע, אז נפש שבעה תבוס נפת, ואז כשישוב לאכול, כיוון שהוא כבר שבע, אם האוכל לא יצא טוב, לא יהיה לו טעים ואז מחמץ פניו לאשתו.

מסופר על רב אחד שפעם אשתו טעתה ובמקום לשים בחמין חומץ, שמה נפט. כשהגיע הבעל לביתו אחרי תפילת ערבית, מיד הריח מהחמין נפט והבין את מה שאירע. אבל לא רצה לצער את אשתו בשום אופן.

הוא הבין שאם ישאיר כך את המצב, ולמחרת תגיש לו אשתו את החמין וגם היא תמוזג לעצמה, היא מיד תרגיש ותתבייש מאוד. מה עשה? אחרי שגמר לאכול את סעודת ליל שבת, אמר לאשתו שהוא עוד רעב. אמרה לו אשתו שנגמר התבשיל של ליל שבת. אמר לה: אבל אני רעב! הוציאה לו אשתו אוכל מהמקרר ועוד היה רעב. אמר לה שלא יכול לישון כך, אז אולי שתמוזג לו מהחמין של מחר, ומחר ירחם המרחם.

אמרה לו אשתו: אבל זה מבושל רק חצי בישול. אמר לה: אף על פי כן. מוזגה לו, אבל היא לא אכלה שכבר שבעה מהסעודה. אכל את החמין ואמר לה שהוא עוד רעב, ומוזגה לו עוד, וכך עד שנגמר התבשיל של החמין. ובבוקר אכלו אוכל פשוט. במוצאי שבת ישבה האישה להדיח את הסירים, ופתאום הריחה ריח נפט. הבינה האישה את כל העניין ומה שבעלה עשה בליל שבת, שהייתה תמהה על כך מה היה לו. אמרה, כך עשה לי בעלי הצדיק כדי שלא אצטער, שאילו היינו אוכלים בבוקר, גם אני הייתי אוכלת לפי שאז אני רעבה, ואז הייתי מתביישת מאוד.

לא כל אחד יכול כך לנהוג כבוד כל כך גדול באשתו ולאכול נפט כדי שלא לביישה, אבל על כל פנים צריך להשתדל לכבד אותה בדברים מניימלים, וזה על ידי שלפחות ישתדל להגיע לביתו כשהוא תאב לאכול ולא ימלא כרסו מכיבודים לפני הסעודה שאשתו הכינה, שעל ידי זה ניצל ממריבות, ונפש רעבה כל מר מתוק. (אביהם של ישראל - חלק 10)

ניתן עדיין להעביר שמות ל"ברכת השנה"

כל לילה! כל השנה!

2 שמות לברכה באשמורת הבוקר, כל השנה! כולל שבתות וחגים.

2 שמות של נפטרים שילמדו בעבורם ש"ס משניות והזוהר הקדוש, כל השנה!

והחשוב ביותר-

שורתפות בהזקקה יומית של תורה וחסד

לפרטים:

08-9397933 / 054-44-77-562

להצטרפות ללימוד יומי מתוק מדבש

בואטסאפ שלחו "לימוד יומי" ל:

054 - 44 - 77 - 562

לקבלת העלון במייל. גם באנגלית:

ateretme@gmail.com

רוצים להקדיש יום ולילה של לימוד תורה בבית מדרשו
או חלוקת תלושי מזון לנזקקים ל: ברכה, הצלחה, רפואה
שלמה, דיווג הגון או לעילוי נשמת?

פנו ל: בית תורה וחסד- "עטרת מרדכי אליהו" רחוב הרב זכריה מדאר 31 רחובות.

ateretme@gmail.com www.עטרת-מרדכי.co.il

08-9397933 | 054-4477562

העלון מוקדש לעילוי נשמת:

אחרון בן משה, אבינועם בן שמעון, יעקב בן חנה, צבי הרמן בן דוד, הרב יצחק בן סעדה, שמואל בן שושנה סמינה, בן ציון בן מרים, ר' שלום כהן בן אסתר, משה בן ברכה, שלום בן מרים חיים, אברהם בן עליזה, שמואל שמלקה בן שמחה בינס הכהן, אהרון בן מזל נעמי בת בתיה, ציפורה בת דוד תנעמי, אסתר בת יחיא, לאה בת חיה, פולט בת בלרה, שמחה עזיזה טובאלי בת יעקב וחנה פרח, יעקב וחנה פרח,

"עטרת מרדכי אליהו"

בית תורה וחסד

בית מדרש יום וחצות לילה, לימוד משניות והוזהר הקדוש לעילוי נשמת הנפטר, ובית תמחוי לטקסים על שם ולעילוי נשמת מרדכי מן הראשונים המקובל האלקי הנהיג הרב מרדכי אליהו זצוק"ל זצ"ל

עטרת מרדכי לילדים

מעשה רב

אביהם של ילדי ישראל

ספר אחד מעוזרי הרב: באחת הפעמים שהייתי במשרד הרב זצ"ל, ראיתי מחזה מדהים. הרב ישב בחדרו עם שגריר גרמניה שעה ארבע ויצג את היחס של מדינתו לישראל. היה נכר כי הפגישה הזו היא למורת רוחו, אבל הוא נהג כבוד בשגריר כמו שנוהגים בכל אדם שנברא בצלם.

בכל עת השיחה חפו באולם ילדים שבאו לשמע את דברי הרב. אנחנו, שלא רצינו להפריע לפגישה החשובה, לא אמרנו לרב שהילדים מחכים בחוץ. אבל אחד ההורים שפנא לא ידע מהפגישה החשובה נקש בדלת הרב ואמר שילדים מחכים לרב הרבה זמן באולם.

הרב נודע, הוא בקש את סליחת השגריר הגרמני ואמר לו כי הוא חייב לסים את השיחה לדבר מאוד חשוב שמחכה לו בחוץ. נכר ממנו כבוד ויציא לדבר עם ילדי ישראל בנחת רוח בשלוח ובמאור פנים גדול.

המנהל של התלמידים היה נבוך מכך שאחד ההורים הפסיק את השיחה של השגריר הגרמני בגלל התלמידים והתנצל על כך. אבל הרב אמר לו שצריך להודות לאותו הורה, כי הילדים חייבים להבין שהם יותר חשובים מהשגריר, כיון שהם בני מלכים ממש, וחשובים יותר מכל מקבד שבעולם.

אחרי הדברים של הרב אמר המנהל: אני חשבת שאתה מביא את התלמידים שלי ללמוד ולקבל תורה וגדולה. אבל מסתבר שבאתי בעצמי ללמוד את השעור הכי גדול של החיים. (אביהם של ישראל)

חידושים בפרשה

שבת שלום ילדים יקרים,

בפרשתנו נאמר:

"ויתרצו הבנים בקרבה" (כ"ה, כ"ב)

"ויתרצו" – רבותינו דרשוהו לשון ריצה, כשהיתה עוברת על פתחי תורה של שם ועבר יעקב רץ ומפרנס לצאת, עוברת על פתחי עבודת אילים עשו מפרנס לצאת" (רש"י ע"פ בראשית רבה ס"ג, ז) שאלו המפרשים: מדוע כשעברה על פתחי בית מדרש בקש יעקב לצאת? והלא בבטן אמו היה מלאך שמלמדו תורה!

וענו: יעקב לא רצה ללמד תורה בחברותא עם עשו!

אמנם אומרת הגמרא (ב"ב כ"א ע"א):

"דקארי - קארי, דלא קארי - להוי צותא לחבריה" (מי שלומד - שילמד, ומי שאינו לומד - מכל מקום ישב עם חבריו).

אם ישב עם חבריו סופו שיתן לבו ללמוד. אך כל זה רק כאשר אינו מזיק לאחרים; אם הוא מזיק לחבריו - אין ללמדו!

סבה נוספת: יעקב אבינו אינו רוצה ללמד תורה ממלאך. הוא רוצה לצאת ולעמל על התורה ועל העבודה בעצמו.

(מעובד מתוך דברי מרדכי)

חידות

שאלות על הפרשה

1. יעקב ועשו היו תאומים. איזה זוג תאומים נוסף מזכר בתורה?
2. באיזה גיל היה יצחק א. בעקידה ב. כשהתחתן?
3. "ויתרצו הבנים בקרבה". מה פרוש ויתרוצו?
4. עשו צעק צעקה גדולה ומרה, מי עוד צעק צעקה גדולה ומרה?
5. מהם שמות הנארות שחפר יצחק?
6. על איזו באר לא רבו?
7. מה פרוש המלה "נזיד" בפסוק "נזד יעקב נזיד"?
8. "ויהי עשו איש שדה" מי נקרא בהמשך בראשית "איש האדמה"?

שבת שלום

גדולים צדיקים

המהרש"א - רבי שמואל אליעזר הלוי אינדלס זצוק"ל

המהרש"א נולד לאביו רבי יהודה הלוי ולאמו גיטל, שהיתה ממשפחת המהר"ל, בעיר קרקא בפולין, ונודע פעלוי עוד בגלותו.

לאחר נשואיו, עבר לפוזנא והקים בה ישיבה, כאשר חותנתו, מרת אינדל, תומכת בו ובישיבתו במשך שנים רבות, ולכן נהג על שמה אינדלס = של אינדל.

המהרש"א חבר פרוש על התלמוד בבלי אשר מדפס ברב המהדורות של הש"ס, יחד עם פרוש המהר"ם ו"החכמת שלמה" של המהרש"ל.

פרושו של המהרש"א מחלק לשנים: חלק אחד מכנה "חידושי הלכות" העוסק בהבנת הפשט העמק של דברי הגמרא ופרוש רש"י ומתמקד במיוחד בפרוש התוספות. וחלק שני: "חידושי אגדות".

מספר שהבעל שם טוב אמר עליו: "לוי ידע העולם את גדל צדקת המהרש"א - היו מלחכים העפר שעל יד קברו".

התפרסם בחייו במעשי חסד רבים. על דלת ביתו היה רשום הפסוק: "בחוץ לא יליו גר, דלתי לאורח אפתחנה".

נפטר בה' בכסלו ה'שצ"ב, ונקבר באוסטרואה.

זכותו תגן עלינו. אמן

"עטרת מרדכי אליהו" בית תורה וחסד

רחובות

פרק 1: שמטה בבית
מתר ואסור בגנה

הבנים הצדיקים מוזמנים עם האבות ל"אבות ובנים" בבית מדרשנו
בשבת בשעה: **13:35** רח' הרב זכריה מדאר 31 א'. פרסים וממתקים

להקדשה אישית בעלון 📖 יום הולדת 🎂 חלאקה 🍩 בר/ בת מצוה 🥳 לכל הישועות
☎ 08-939-7933 | 054-44-77-562